

קונטרס

גְּדֵלַת הַשָּׁבֶת

ידבר ממצלת הזוכה לשמור שבת-קדש, שעל-
ידי-זה ממשיך על עצמו זיו שכירת עזו ותפירו,
וכבר לא חסר לו שום דבר.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תוכב"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב
גָּלִיל

* * *

בְּאֶרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

Mesifta Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd street
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קונטרס

גְּדֵלַת הַשַּׁבָּת

.א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, שֶׁהַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָנוּ מִתְּנָה יְקָרָה עַד מְאֹד וְשַׁבָּת
שְׁמָה, וְעֲלֵינוּ לְקַבֵּל אֶת הַמִּתְּנָה הַזֹּאת בְּשִׂמְחָה. כִּי
מִהִי מַעֲלָה שֶׁל מִתְּנָה? כְּשֶׁמְקַבְּלִים אוֹתָהּ בְּסִבָּר
פְּנִים יְפוֹת, אֲזִי נֹתֵן הַמִּתְּנָה — נְהִיגָה, וּגְדוּלָּה לֹא
קוֹרֵת רוּחַ. כְּשֶׁאָדָם נֹתֵן לְזוּלָתוֹ מִתְּנָה, הֲרִי זֶה
מַחֲמַת שְׂאוּהֶבוּ, עַל-כֵּן נֹתֵן לֹא מִתְּנָה, וְכֶשֶׁאָדָם
מְקַבֵּל אֶת הַמִּתְּנָה בְּשִׂמְחָה, הֲרִי זֶה סִימָן שֶׁמְעֲרִיף
אֶת נֹתֵן הַמִּתְּנָה, וְכֶכֶל שֶׁשִּׂמַּח יוֹתֵר בַּמִּתְּנָה, נִתְּגַלֵּה
יוֹתֵר שֶׁמְעֲרִיף אֶת נֹתְנָהּ. כֵּן הַדְּבָר, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא אָמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוֹ (שַׁבָּת י.): מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי
בְּבֵית-גְּנוּזִי, וְשַׁבָּת שְׁמָה, וְאֲנִי מְבַקֵּשׁ לְתִנָּה לְיִשְׂרָאֵל
— לֵךְ וְהוֹדִיעֵם; אִם אֲנַחְנוּ נִשְׂמַח עִם הַמִּתְּנָה הַזֹּאת,

נִשְׁמַח עִם הַשַּׁבָּת, וְנִשְׁמְרָנָה בְּכָל לֵב וּבְחֻדָּה, בְּזֶה אָנוּ מְגַלִּים שְׂאֵנוּ מְעַרְיָכִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנִתְּנָנוּ אֶת הַמַּתָּנָה. וּמַהִי? יוֹם אֶחָד בַּשָּׁבוּעַ לֹא לַעֲבֹד, יוֹם אֶחָד בַּשָּׁבוּעַ לֹא לְהִבְעִיר אֵשׁ, יוֹם אֶחָד לְנוּחַ, וְלֹא לְשִׁכַח מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, אִם נַעֲשֶׂה כָּל זֹאת בְּשִׂמְחָה, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִרְאֶה שְׂאֵנוּ מְעַרְיָכִים אוֹתוֹ, וּבוֹ בְּרָגַע יִתֵּן לָנוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר. טֹבֵעַ שֶׁל בָּשָׂר וְדָם, כְּשֶׁנּוֹתֵן לְפִלּוּנֵי מַתָּנָה וְהוּא מְעַרְיָכָה, אֲזִי מִשְׁפִּיעַ הַנוֹתֵן עוֹד וְעוֹד, וְאִם פִּלּוּנֵי נוֹתֵן לוֹ תוֹדָה גְּדוּלָה יוֹתֵר, אֲזִי הַנוֹתֵן מִשְׁפִּיעַ בְּשִׁפְעַ גְּדוּלָה וּבִעֵין יָפָה — זֶהוּ בָּשָׂר וְדָם; עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בְּאֵין עֶרֶךְ כָּלֵל כְּבִיכּוֹל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשִׁיְהוּדֵי מְקַבֵּל אֶת מַתָּנַת הַשַּׁבָּת בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה כָּל-כָּף, כִּי יוֹדֵעַ מַהִי "גְּדֻלַת שַׁבָּת", וּמְעַרִיף אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁנִתֵּן לוֹ אֶת הַשַּׁבָּת, וְאֵין הִיא נוֹפֶלֶת עָלָיו כְּעַל וְכַמְשָׂא, אֲלֵא שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה כָּל הַשַּׁבָּת, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁפִּיעַ עָלָיו יוֹתֵר וְיוֹתֵר שִׁפְעַ, וּבָאָה עָלָיו עֲשִׁירוֹת גְּדוּלָה. לְזֹאת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשְׁלָמֵי בְּרִכּוֹת, פָּרָק ב', הַלָּכָה ח'): "בְּרִכַּת הַיּוֹי"ה הִיא תַעֲשִׂיר" — זֶה בְּרִכַּת שַׁבָּת; שַׁבָּת מְעַשְׂרֵת אֶת הָאָדָם. כְּמוֹ שְׂמוּבָא בַזְהַר (יְתָרוֹ פַּח:), שֶׁכָּל הַהִשְׁפָּעוֹת הַבָּאוֹת לְאָדָם בְּשִׁשַּׁת יְמֵי הַשָּׁבוּעַ, כֻּלָּן

באות בזכות השבת, שאדם זוכה לשמרה. לזאת, בני ובנותי היקרים! תעריכו את המתנה שהקדוש-ברוך-הוא נתנכם, והיא: שמירת שבת, ובזה שתשמרו שבת, הקדוש-ברוך-הוא ימחל לכם על כל עוונותיכם. אשר בעוונותינו הרבים, אנו מלאים חטאים ועוונות, עברינו איננו נאה כלל וכלל, עשינו מעשים נגדו יתברך, צערנו אותו יתברך, רחמנא לצלן, הקדוש-ברוך-הוא נתננו תורה ומצוות — רמ"ח מצוות עשה ושל"ה מצוות לא תעשה, וברחנו ממנו, שכחנו ממנו, רמסנו את התורה והמצוות, רחמנא לישזבן, ועתה אנו רוצים לשוב בתשובה. כיצד, אם-כן, נוכל לפעל אצלו יתברך שימחל לנו? אומרים חכמינו הקדושים (שבת קיח.): כל המשמר שבת פהלכתה, אפלו עובד עבודה זרה כדור אנוש — מוחלים לו. אדם עבד עבודה זרה, השתחוה לאליל, לצלב, היש עון חמור יותר מזה, שאדם כופר בעקר, רחמנא לישזבן? אף-על-פי-כן אם אדם לוקח את עצמו בידיים, ומתחיל לשמר שבת, ומרגיש את "גדלת השבת", הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עוונותיו. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו ותחזרו בתשובה שלמה, ותקבלו את המתנה היקרה

שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָנוּ וְשַׁבַּת שְׁמָהּ, וְתַתְּחִילוֹ לְשִׁמְרָהּ; כִּי כָּל הַצְּרוֹת וְהַיְסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל בְּנֵי-אָדָם, הֵם רַק מִחַמַּת שְׂאִינָם שׁוֹמְרִים שַׁבַּת, כָּל הַתְּאֵנוֹת דְּרָכִים, רַחֲמָנָא לְצַלְחָן, בַּר מִינֵן, מַה שְׁקוּרָה הַיּוֹם, הַכֹּל רַק מִחַמַּת חֲלוּל שַׁבַּת. וּבְמִיחַד כְּשֶׁאָדָם נוֹסֵעַ בְּשַׁבַּת, בַּיּוֹם הַקְדוֹשׁ, רַחֲמָנָא לִישׁוֹבָן, וְדַאי הוּא שְׂיִהְרֵג, כִּי דִין מְחַלֵּל שַׁבַּת — עֲנָשׁוּ בְּסִקְלָהּ, עַל-כֵּן אוֹ שֶׁהֲרָכַב יְתֵהֲפֹךְ בְּוַאדֵי, הַשֵּׁם יִשְׁמֹר, אוֹ שֶׁהֲרָכַב יְתַנַּגֵּשׁ בְּאַחַר וַיְהִיגוּ בְּסִקְלָהּ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, רַחֲמוּ עַל גַּפְשׁוֹתֵיכֶם וְחַמְלוּ עַל יְלָדֵיכֶם, חֲזְרוּ בְּתִשׁוּבָה וְהַתְּחִילוּ לְקַבֵּל אֶת הַמַּתְנָה שְׁנָתָן לָכֶם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְשִׁמְרוּ שַׁבַּת, וְתַעֲרִיכוּהָ בְּמָאד מְאֹד, אֲנִי תִרְאוּ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן לָכֶם אַרְיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת, פְּרֻנְסָה בְּשִׁפְעַת וּבְנִקְלָה, וְתִצְאוּ מִכָּל הַצְּרוֹת וְהַיְסוּרִים. בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, זְכְרוּ זֹאת הַיֵּטֵב, וְאַף שֶׁהֲרַבְּהָ שׁוֹאֲלִים: הֲלֹא אֲנִי שׁוֹמֵר שַׁבַּת מְנַעֲוִרִי, וְעַדִּין אֲנִי מְלֹא חוֹבוֹת וַיְסוּרִים, עַדִּין אֲנִי סוֹבֵל סָבֵל גְּדוּל, וְהַפְּרֻנְסָה בְּקִשִׁי וּבִזְעַת אִפְּיִם, בְּצִמְצוּם וּבְדַחֲק? אוֹ שֶׁאָדָם צוֹעֵק: אֵף פַּעַם לֹא חֲלַלְתִּי שַׁבַּת, וְתִרְאוּ מַה אֲרַע לִי, אָסוּן כִּזֶּה? תִּדְעוּ לָכֶם, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, שֶׁהַשַּׁבַּת הִיא הַמַּתְנָה שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִמוֹ

שְׁאֲדָם מִקְבֵּל מִתְּנָה בְּשִׁמְחָה, בְּזֶה מוֹרָה שֶׁהוּא מְעַרֵף אֶת נוֹתְנָה, כֵּן הַדָּבָר, מִי שְׂרוּצָה לְהַעֲרִיף אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּבִיכּוֹל, צָרִיף לְשֹׁמֵר שֶׁבֶת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְכֹל הַשֶּׁבֶת יִרְקַד מֵרַב שִׁמְחָה, וְכָל שִׁיקְפֵץ וְיִרְקַד מִחֲמַת רַב שִׁמְחַת הַשֶּׁבֶת, כֵּן מְגַלֶּה אֶת טֵהַר לְבוֹ, שֶׁמְעַרֵף אֶת נוֹתֵן הַמִּתְּנָה שֶׁהוּא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִשְׁפְּעוּ עָלָיו כָּל מִינֵי הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת. כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים (שֶׁבֶת קִיח.): כָּל הַמְּעַנֵּג אֶת הַשֶּׁבֶת, נוֹתֵן לּוֹ מְשָׁלוֹת לְבוֹ. בְּזֶה שְׁאֲדָם רַק מְעַנֵּג אֶת הַשֶּׁבֶת, מְשַׁתְּדֵל שְׂיִהְיֶה לְכָבוֹד שֶׁבֶת כָּל טוֹב, בְּזֶה הוּא מוֹרָה שֶׁמְעַרֵף אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי כְּשֹׁמֵר שֶׁבֶת, מְגַלֶּה שְׂמָאֲמִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזֶהוּ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְכִילֵתָא בְּשַׁלַּח): מִי שֶׁמְשַׁמֵּר אֶת הַשֶּׁבֶת — מֵרַחֵק מֵעֲבָרָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָקָרִים, קִבְּלוּ עַל עֲצָמְכֶם מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה לְשֹׁמֵר שֶׁבֶת, וְאִזּוֹ הַשֶּׁבֶת תִּשְׁמֹר עֲלֵיכֶם, וְכָל שֶׁתִּשְׁמְחוּ עִם הַשֶּׁבֶת, כֵּן תִּמְשֹׁף עֲלֵיכֶם בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה, וְתִהְיוּ שְׂמוֹרִים בְּשִׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת בְּשִׁמְחָה, וּבְזֶה מְגַלֶּה אֶת טֵהַר לְבוֹ שְׂאוּבָה אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְחַל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.

ב.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, כי "גדלת השבת" עולה על הכל, ומחמת זאת מי שזוכה לשמר שבת, הקדוש-ברוך-הוא ממשיך עליו שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו. רואים שבני-אדם סובלים סבל גדול — עניות ודחוקות, כל מיני מחלות וחסרונות רעים, ואינם יודעים ממה זה בא, אך הכל מחמת חלול שבת. כשאדם אינו זוכה לשמר שבת ובפרט כשמחללה, רחמנא לצלן, על-ידי-זה באים עליו דינים קשים ומרים, וסובל כל מיני ענשים, שלא תאר בנפשו. לזאת, בני ובנותי היקרים, עליכם לקבל על עצמכם לשמר שבת-קדש, אשר הזהיר אומר (יתרו פח:): מאי שבת? שמה דקדשא בריך הוא והיא דשלים מכל סטרוי; השבת היא שמו יתברך; בשבת מתגלה אורו של הקדוש-ברוך-הוא, ובמקום שאורו יתברך נמצא, שם כל הברכות מצויות. על-כן כל מי שזוכה ושומר שבת, וכל השבת רק שש ושמיח על הזכות שיש לו בשמירתה, אזי זוכה להיות דבוק באין סוף ברוך הוא, וכשדבוק בו יתברך, נמשך עליו שפע רוחני ושפע גשמי. לזאת, בני

ובנותי הקרים, ראו להיות בשבת בשמחה עצומה,
 כי בשבת נמשכת על האדם נשמה יתרה. ומוכא
 בזהר, הנשמה הזו מגיעה לאדם כל אחד כפי
 מדרגתו, כל אחד כפי שמכין עצמו בששת ימי
 החל, כך זוכה, שנמשכת עליו קדשת שבת; אם
 אדם מתנהג בששה ימים במדת החסד, שעושה כל
 יום יום חסד עם זולתו, כשבאה שבת נמשכת
 עליו נפש של חסד, ומרגיש אז חסד גדול של
 הקדוש-ברוך-הוא, והוא מתאהב בו יתברך
 באהבה כזו, עד שמוכן למסור נפשו בשבילו
 יתברך; אם אדם בששת ימי השבוע מתגבר
 בגבורה על יצרו, ופוחד ומתירא לעשות איזו
 עברה, באה שבת, הוא מקבל נשמה יתרה ממדת
 הגבורה, שנופל עליו אז פחד כזה ממנו יתברך,
 שחש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתו, עמו
 ואצלו, והוא פוחד לחשוב איזו מחשבה נגד רצונו
 יתברך, ומכל שכן חושש לדבר איזה דבור נגדו
 יתברך, ומכל שכן וכל שכן מתירא לעשות איזו
 עשייה נגדו יתברך, אשר אין עוד מדרגה גבוהה
 מזו. כשיהודי הולך בששת ימי החל במדת
 התמימות, אינו יודע חכמות, מושך עצמו רק אחרי
 המקום ברוך הוא, ואין לו שום קשיות עליו

יְתַבְרַךְ, אֲלֵא מִתְנַהֵג בְּתַמִּימוֹת, בָּאָה שַׁבָּת, הוּא מְקַבֵּל נִשְׁמָה יְתֵרָה מִמֵּדַת הָאָמֶת, שְׁנִכְנֶסֶת בּוֹ אָמֶת כְּזוֹ, עַד שְׁאֵף אֶחָד אֵינּוּ יָכוֹל לְהִסְבִּיר לְזוּלָתוֹ מִהִי מֵדַת הָאָמֶת, כִּי נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, רְאוּ מָה לְפָנֵיכֶם, הָאָמֶת אֲנִי יוֹדֵעַ, מָה עָבַר עֲלֵיכֶם בִּימֵי חַיֵּיכֶם, אֲבָל עֲכָשׁוּ תִתְחִילוּ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו יְתַבְרַךְ, וְתִשְׁתַּוְּקוּ לְיוֹם הַשַּׁבָּת, כִּי "גְּדֻלַת הַשַּׁבָּת" אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלָל, כִּי אֲפֹלוּ שְׁעַבַר אָדָם עַל כָּל עֲבֵרוֹת שְׁבַעֲוָלָם, כִּיּוֹן שְׁזוֹכָה לְשֹׁמֵר אֶת הַשַּׁבָּת, הַשַּׁבָּת מְמַשִּׁיכָה עֲלָיו חֶסֶד, גְּבוּרָה וְתַפְאֵרֶת, שְׁאֵלוּ הַשֵּׁלֶשׁ סְפִירוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, שְׁמַצַּד אֶחָד בָּאָה עֲלָיו אֶהְבָּה גְּדוּלָה אֶל הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ — זֶה מַצַּד הַחֶסֶד, וּמַצַּד שְׁנֵי בָּאָה עֲלָיו יִרְאָה וְפַחַד — שְׁמַפְחַד מִמְּנוֹ יְתַבְרַךְ — שְׁזוּהִי מֵדַת הַגְּבוּרָה, וּמַצַּד שְׁלִישִׁי נִכְנֶסֶת בּוֹ אָמֶת כְּזוֹ, שְׁבָאָה מִהַתְּפָאֶרֶת. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עֲלֵיכֶם בְּחַיֵּיכֶם, וְאֵף שְׁעַבְרֹתֶם מִהַשְׁעַבְרֹתֶם, עַל־יְדֵי שְׁתִּזְכוּ לְשֹׁמֵר שַׁבַּת־קִדְשׁ, יִמְחַל לָכֶם הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עַל כָּל עוֹוֹנוֹתֵיכֶם; כִּי בַשַּׁבָּת אָדָם זוֹכָה לְנִשְׁמָה יְתֵרָה, וְהִיא שׁוֹמֵרֶת אוֹתוֹ כָּל הַשְּׁבוּעַ מִכָּל מִיַּיִן מְקָרִים רָעִים, וּמִשְׁחִיתִים וְסִטְרָא אַחְרָא.

וְרוֹאִים בְּחוּשׁ, שְׂבִינֵי-אָדָם רָצִים וּמְתָרוֹצְצִים לְקַבֵּל
 אִיזָה תִקּוּן בְּעֵבוֹר עֲבָרָם, וְכָל אֶחָד נוֹתֵן לָהֶם תִּקּוּן
 אַחֵר, בְּשַׁעֲהַ שְׁעָקָר תִּקּוּנָם לְתַקֵּן אֶת נִשְׁמָתָם רַק
 עַל-יְדֵי שְׂמִירַת שַׁבָּת. כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נֹתֵן לָנוּ
 מִתְּנָה יְקָרָה וְשַׁבָּת שְׂמָה, וְאִם הִיָּה אָדָם יוֹדֵעַ
 "גְּדֵלַת הַשַּׁבָּת", הִיָּה שֶׁשׁ וְשִׁמַּח כָּל הַשַּׁבָּת, שְׂבִיבוּךְ
 הַשֵּׁם, הוּא זוֹכֶה לְשִׁמְרָה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי שְׂמִירָתָהּ
 נַעֲשֶׂה קָרוֹב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבָנוּתֵי
 הַיְקָרִים, רְאוּ מַה הָעֲרֹכֶב־רַב עוֹשִׂים עִם נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, שְׂרוֹצִים לְשַׂרֵּשׁ מֵהֶם אֶת נִשְׁמָתָם, וְכִיצַד?
 עַל-יְדֵי שְׂעוּקָרִים מֵהֶם אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת; פּוֹתְחִים אֶת
 הַחֲנִיּוֹת, אֶת הָעֶסְקִים בְּשַׁבָּת, רוֹצִים לְמַחֵק כְּלִיל
 אֶת הַשַּׁבָּת שֶׁהִיא שְׂמוֹ יִתְבָּרֵךְ. עַל-כֵּן אִם רְצוֹנְכֶם
 לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה, עֲלִיכֶם לְשַׁמֵּר שַׁבָּת. וְעַקֵּר
 שְׂלֵמוֹת שְׂמִירַת שַׁבָּת — לְשִׁמַּח עִם הַשַּׁבָּת, שְׂלֵא
 תִהְיֶה עֲלִיכֶם כְּעַל וּכְמִשָּׂא, אֲלֵא דַעוּ לָכֶם, שְׂבִיּוֹם
 זֶה נִפְתָּחִים שְׂעָרֵי הַשָּׁמַיִם, וְזָכִי הִרְאוֹת זוֹכִים
 לְרִאוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה. לְכֵן, אֲצַל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים
 יוֹם הַשַּׁבָּת הוּא יוֹם קְדוֹשׁ וְנוֹרָא מְאֹד, וְזוֹכִים
 לְהִגִּיעַ בּוֹ אֶל דְּבָקוֹת וְיַחְוּדִים כְּאֵלוֹ, אֲשֶׁר בְּמִשְׁךְ
 יְמֵי הַחַל אֵינָם זוֹכִים אֲלֵיהֶם, אֵף שֶׁגַם בְּשִׁשֶׁת יְמֵי
 הַחַל הֵם דְּבוֹקִים בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵינָם

מסיחים דעתם כרגע ממנו יתברך, ובכל שעה ושעה, בכל רגע ורגע מיחדים יחודים וצורופים אחרים, כי צרופי הנו"ה ברוך הוא וברוך שמו משתנים בכל שעה בצורופים וביחודים אחרים, וגדולי מבחרי הצדיקים יודעים את השמות הקדושים וכל צרופיהם; כי יש עשרים וארבע שעות ביממה כנגד עשרים וארבעה שמות אדנ"י, שיכולים לכתב את השם הקדוש והנורא הזה בעשרים וארבעה צורופים, וכן יש שנים-עשר צרופי הנו"ה, שאת שם הנו"ה יכולים לצרף בשנים-עשר יחודים וצורופים. לכן הצדיקים האמתיים בכל יום מיחדים הוי"ה אדנ"י כפי הצורף של השעה, ומצרפים לזה שמות אה"ה, שעל-ידי-זה מיחדים יחודים קדושים בכל שעה ושעה. ולנו הפחותים והירודים אין שום השגה בצדיקים קדושים אלו, לאיזו מדרגה זכו בזה העולם — לגלוי שכינה, שמתגלה אליהם הקדוש-ברוך-הוא בעצמו. ובעבור זה כל מה שהם מבקשים ממנו יתברך — מקבלים. עם כל זה, כפי ערך "גדלת השבת", אזי הצורופים והיחודים שזוכים אלו הצדיקים ביום השבת, אינם מגיעים כלל כנגד ימי החל. וכל זה מדבר בצדיקים

קדושים עליונים, שאינם מסיחים דעת ממנו יתברך; כרגע, על אחת כמה וכמה אנשים קטנים כמנו, פגומים ומלכלכים בעוונותינו הרבים, אם נקח עצמנו בדינו, ונקבל על עצמנו על מלכות שמים, ונשמר מצוותיו יתברך, ונעשה חסד זה עם זה, ונתגבר על יצרנו, אף שבוערות בנו התאוות הרעות, תאות גוף, תאות אכילה ושתיה, תאות קמון, עם כל זאת אם נתגבר על התאוות, ונקיים יצרנו יתברך רק בקדשה ובטהרה, וכן גוף במדת התמימות — הן בתפלה, שנבוא ונדבר אל הקדוש־ברוך־הוא בשפת האם שלנו, וכן בלמוד התורה, שנלמד בהתמדה ובשקיפה רבה, על־ידי שלש מדות אלו — חסד, גבורה, תפארת, נזכה להגיע ביום השבת אל נשמה שנמשכה מחסד, נשמה שנמשכה מגבורה, נשמה שנמשכה מתפארת, שזה אהבה, יראה ואמת, שזוכים אליהן בשבת. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם — "גדלת השבת"; אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל בזה העולם, ומתחיל לשמר שבת. ואל תסתכלו על כל פורקי העל המסתובבים נבובים וריקניים, ומחללים את השבת בריש־גלי, אל תקנאו בהם, כי יבוא יום ויקבלו עונשם, אשר לא

תֵּאָרוּ וְשַׁעְרוּ בְּחַיֵּיהֶם. אָנוּ עֲדִים לְאֲשֶׁר קוֹרָה, כָּל מִינֵי הַרְיָגוֹת וְרִצְיָחוֹת, תֵּאֲנֹת דְּרָכִים וּשְׂרָפוֹת, עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת, מַחְלוֹת וְחִלָּאִים רָעִים, הַשֵּׁם יִרְחַם, הַשֵּׁם יִשְׁמַר וַיִּצִיל, וּבְנֵי-אָדָם אֵינָם יוֹדְעִים לְמָה מְגִיעַ לָנוּ? לְמָה בָּא עָלֵינוּ? וְשָׁחֲחוּ שְׁחָלְלוּ שַׁבָּת, חָלְלוּ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! תִּמְשִׁיכוּ עֲצָמְכֶם אֶל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְתִתְחִילוּ לִפְקֹחַ עֵינֵיכֶם, וְתִדְעוּ שֶׁ"גְּדֻלַת הַשַּׁבָּת" עוֹלָה עַל הַכֹּל, וּבִזְכוּת שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת, הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמְרְכֶם, וַיִּשְׁפִּיעַ עָלֵיכֶם שְׁפַע בְּרָכָה וְהִצְלָחָה בְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם.

ג.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עָלֵיכֶם לִזְכֹּר, שֶׁ"גְּדֻלַת הַשַּׁבָּת" עוֹלָה עַל הַכֹּל, כִּי בְּשַׁבָּת מְאִיר הָאוֹר שֶׁל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא בְּגִלּוֹי נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד, כִּי בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל אָדָם עָסוּק בְּעַסְקָיו וּמְשַׁלֵּם אֶת חוֹבוֹתָיו, וְדוֹאֵג מֵהֵיכָן יִהְיֶה לוֹ לְשֵׁלֶם, וְהוּא טְרוּד בְּעִנְיָנָיו, פֶּעַם הוּא אָסוּר וּפֶעַם הוּא מְתָר, פֶּעַם הוּא טָהוֹר וּפֶעַם הוּא טָמֵא, פֶּעַם הוּא פְּסוּל וּפֶעַם הוּא קָשֶׁר — זֶה שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, אֲבָל בְּשַׁבָּת — אֵז

מֵאִיר רַק הָאֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת מִי שְׁזוּכָה לְשֹׁמֵר שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, הָאֹר שֶׁל שַׁבַּת חוֹפֵף עָלָיו. וּמִבְּאֵי בִזְהָר, שֶׁכֹּל הַהִשְׁפָּעוֹת שֶׁבָּאוֹת עַל הָאָדָם בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, הֵן רַק בְּזִכּוֹת שַׁבַּת. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! מֵאַחַר שֶׁעָבַר עָלֵיכֶם בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, עַד שֶׁאֵינְכֶם יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת זֹאת, הַבֵּית נִעְשָׂה גֵיהֲנוֹם, הַמְרִיבוֹת וְהַכְּעַס וְהַרְצִיחָה עוֹקְרִים אֶת מַחְכֶּם וְדַעְתְּכֶם, וְשׁוֹכְרִים אֶת לְבַבְכֶם, אֵין לְכֶם פְּרֻנְסָה, אַתֶּם נִחְנָקִים בְּחֻבוֹת, הַכֹּל מִחֲמַת שֶׁאֵינְכֶם נִזְהָרִים בְּשִׁמְרַת שַׁבַּת. כִּי אִם אָדָם הִיָּה שׁוֹמֵר שַׁבַּת, הִיָּתָה לוֹ עֲשִׂירוֹת נִפְלְאָה בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, וְהִיָּה זוֹכֵה לְכָל הַמְדַרְגּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשָׁלַיִם בְּרִכּוֹת, פָּרָק ב', הַלְכָה ח'): בְּרַפְתָּ הַיּוֹ"ה הִיא תַעֲשִׂיר — זוֹ בְּרַפְתָּ שַׁבַּת; כִּי "גְּדֵלַת הַשַּׁבַּת" אֵי אֶפְשֶׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל, מִי שְׁזוּכָה לְשֹׁמֵר שַׁבַּת, מִמְּשִׁיף עַל עֲצָמוֹ אֹר הַשְּׂכִינָה, וּכְשֶׁהַשְּׂכִינָה אָצֵלוֹ, אֵין חֶסֶר לוֹ דָּבָר. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְמִסֹּר נַפְשְׁכֶם לְשֹׁמֵר שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, וְאַל תִּהְיוּ בָּהּ בְּעַצְבוֹת, חֶסֶת וְשִׁלּוּם; כִּי בְּשַׁבַּת כְּלוּלָה כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וּכְשֶׁאָדָם שֵׁשׁ וְשִׁמַּח כָּל הַשַּׁבַּת שְׁזוּכָה לְהִבְרָא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל,

וְקָבַל אֶת מִתְנַתּוֹ יְתָבְרָךְ, שֶׁהִיא שַׁבָּת, אֲזִי אֵין דְּבָר
 בְּעוֹלָם שְׁלֹא יִשְׁיג. כִּי בַשַּׁבָּת נִתְגַּלָּה הָאוֹר אֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא בְּגִלּוֹי נוֹרָא וְנִפְלְאָ מְאֹד. וְזֶהוּ שְׁאוּמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה כה, סִימָן טז):
 בָּעֵת שֶׁאָדָם שׁוֹמֵר שַׁבָּת, הוּא גּוֹזֵר גְּזֵרָה וְהַקְּדוֹשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא מְקַיְמָהּ. וְזֶה מֵה שֶׁאָנוּ רוֹאִים,
 שֶׁהַצְּדִיקִים גּוֹזְרִים גְּזֵרָה, וְהוּא יְתָבְרָךְ מְקַיְמָהּ; כֹּל
 מֵה שֶׁהַצְּדִיק מְבָרָךְ וּמְבָטֵיחַ — מִתְקַיֵּם, וּמֵהֵיכֵן
 זֶה נִמְשָׁךְ? עַל־יְדֵי שֶׁהֵם דְּבֻקִים בְּהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
 הוּא בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּדְבֻקוֹת עֲלִיוֹנָה וְנוֹרָאָה מְאֹד, כִּי
 חָשִׁים אֶת אוֹרוֹ יְתָבְרָךְ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּהַתְּגַלּוֹת כְּזוֹ,
 עַד שֶׁבְּטָלִים וּמְבֻטְלִים לְגַמְרֵי לְאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
 אֲשֶׁר לָנוּ אֵין בְּזָה שׁוֹם תְּפִיסָה; כִּי סוּף כֹּל סוּף אָנוּ
 רְחוּקִים מִמֶּנּוּ יְתָבְרָךְ, וְאָנוּ בְּזָהֶמָה גְּדוּלָה, וְאָנוּ
 בְּסִפְקוֹת — פֶּעַם אָסוּר וּפֶעַם מֻתָּר, פֶּעַם כָּשֵׁר
 וּפֶעַם פְּסוּל, פֶּעַם טָהוֹר וּפֶעַם טָמֵא, וּמִסְתּוֹכֵב אֶתְנוּ
 הַגְּלָגַל, לֹא־כֵן הַצְּדִיקִים דְּבוּקִים בְּשִׁכְיָנָה, וְאֵין
 לִפְנֵי מַרְאֵה עֵינֵיהֶם רַק הַיּוֹי"ה יְתָבְרָךְ שְׁמוֹ, עַד
 שֶׁאוֹר הַשַּׁבָּת מְסַבֵּב אוֹתָם אֶף בְּשִׁשֶׁת יָמֵי הַשָּׁבוּעַ,
 וּמֵאִיר עֲלֵיהֶם אֹז. לְזֹאת אֶפְלוּ בְּשִׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה
 תְּאִיר עֲלֵיהֶם קֹדְשֵׁת הַשַּׁבָּת. כִּי הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים
 בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, יוֹדְעִים מֵהִי "גְּדֻלַּת

הַשַּׁבָּת", וְלִכְּנָן הֵם נִקְרָאִים שַׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ עַל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי (זֶהר ח"ג קמד:): אַנְתָּ שַׁבָּת דְּכּוּלֵי יוּמֵי; כִּי מַה שֶּׁאָדָם פָּשׁוּט זֹכֶה לְאַיְזָה נִצּוּץ בַּשַּׁבָּת, אֵינָנוּ מַגִּיעַ לְאָפֶס קִצְהוּ מִהָאֹר אֵין סוּף וְהַגְלוּיִים שֶׁהֲצַדִּיקִים זֹכִים לָהֶם בַּשַּׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם רְצוֹנְכֶם לְהַרְגִישׁ "גְּדֻלַת הַשַּׁבָּת", עֲלֵיכֶם לְמַסֵּר נַפְשְׁכֶם לְבֵּא אֶל הַצַּדִּיק וְלְהַתְּבַרֵךְ מִפִּיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשִׁיךְ גַּם עֲלֵיכֶם אֹר הַשַּׁבָּת, וְתִרְגִּישׁוּ עֲרֵבוּת, נְעִימוּת, זִיו, יְדִידוּת אֶלְקוּתוֹ וְתִבְרָךְ, וְאִז כָּל חַיִּיכֶם יִלְכוּ בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי, וְלֹא תִהְיֶה שְׁבוּרִים וְרְצוּצִים, לֹא תִהְיֶה בְּעֲצָבוּת, בְּמַרְירוּת וּבְדַכְּאוֹן; כִּי בְּרַגַע שֶׁהֲצַדִּיקִים יִמְשִׁיכוּ עֲלֵיכֶם אֶת אֹר הַשְּׂכִינָה, יִמְלֵא הַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא אֶת כָּל מְשֻׁאֲלוֹת לְבַבְכֶם לְטוֹבָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְ"גְדֻלַת הַשַּׁבָּת", לְגַלוּי שְׂכִינָה, אֲלֵא עַל-יְדֵי שְׂמֵתִקְרָבִים לְצַדִּיק הָאֵמֶת וְלִתְלִמִּידוֹ הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם כְּבָר זָכוּ לְרֵאוֹת אֶת הַיְגִיעוֹת וְהַטְּרָחוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵי הַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא, וְנַעֲשׂוּ כְּלֵי לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הָאֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְלִכְּנָן אֲשַׁרֵּי הַמְקָרֵב אֲלֵיהֶם בְּתַמִּימוּת וּבְפִשְׁטוּת בְּלֵי שׁוּם חֻכְמוֹת, שְׂאִז יֵאִיר גַּם עֲלֵיהֶם אֹר זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ

יתְבַרְךָ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ מַה
 לְפָנֵיכֶם, וְאַף שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיכֶם צָרוֹת וְיִסּוּרִים
 וּמְרִירוֹת, וְעַדִּין עוֹבְרִים עֲלֵיכֶם כָּל מִינֵי קְלָפוֹת
 וּמִשְׁחִיתִים שְׂמַעְכִּירִים חַיֵּיכֶם, עַקֵּר הַתְּקוּן עַל-יְדֵי
 קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת, שֶׁתִּתְחִילוּ לְשַׁמֵּר שַׁבַּת-קֹדֶשׁ, וְאַף
 שֶׁזֶה בָּא בְּקִשִּׁי, עֲלֵיכֶם לְמַסֵּר נַפְשְׁכֶם לֹא לְחִלְלָהּ;
 כִּי עַל-יְדֵי חֲלוּל שַׁבַּת, אָדָם סוֹבֵל סֹבֵל נוֹרָא מְאֹד
 — הֵן בְּבְרִיאוֹת, הֵן בְּפִרְנֶסָה, הֵן בְּשִׁלּוּם-בַּיִת וְהֵן
 עִם יְלָדָיו; כִּי אִם הִיא אָדָם יוֹדֵעַ מַהִי שַׁבַּת, הִיא
 רֵץ כְּבֹר בְּעָרֵב שַׁבַּת וּמְכִין הַכֹּל, וְהִיא שֵׁשׁ וְשִׁמְחָה
 כָּל הַשַּׁבָּת, שְׂזוּכָה לְשִׁמְרָהּ, אֶף מִחֲמַת שְׁחָטָא, הַכֹּל
 נֶעְלָם וְנִסְתָּר מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁאֵינָנוּ יוֹדְעֵי בֵּין יְמֵינוּ
 לְשִׁמְאֵלוֹ, וְאֵינוּ יוֹדְעֵי מַהִי שַׁבַּת, וּמַהוּ אוֹר
 הַשְּׂכִינָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם רְצוֹנְכֶם
 לְזִכּוֹת לְהַרְגִישׁ "גְּדֻלַּת הַשַּׁבָּת", עֲלֵיכֶם לְמַסֵּר
 נַפְשְׁכֶם לְבֵּא אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת וְאֶל תַּלְמִידָיו
 הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְתִקְבְּלוּ אֶת דְּבָרֵיהֶם
 הַקְּדוּשִׁים, וְתִקְיְמוּ אֶת עֲצוֹתֵיהֶם הַנִּפְלְאוֹת, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה גַם עֲלֵיכֶם תֵּאִיר "גְּדֻלַּת הַשַּׁבָּת", שֶׁאֵזוּ
 תִּנְצְלוּ מִכָּל הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים; כִּי בְּאֱמַת אָדָם צָרִיךְ
 לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת עַל שֵׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל; כִּי עַקֵּר
 הַתְּכֵלִית — שֶׁאָדָם יֵהָא בְּטָל וּמְבֹטָל אֶל הָאֵין סוּף

ברוך הוא, חי החיים, בו יתברך, ולא ירצה כלום, רק ישתוקק אל שכינת עזו יתברך, וזה זוכים דיקא בשבת. אבל אדם צריך להמשיך קדשת השבת בששת ימי החל, שבאמצע השבוע גם ישתוקק אחריו יתברך. ואם מגיע למדרגה זו, אזי איננו צריך לטרח כל-כך בשביל פרנסה, ולרדף אחר הכסף, כי הקדוש-ברוך-הוא משפיע עליו שפע ברכה והצלחה בתוך ביתם. כפי שרואים במדבר, שבכל יום יום הקדוש-ברוך-הוא נתן מן לישראל, והצרכו לטרח ולהתיגע ולאסוף את המן, וכל מי שהיה לו יותר קטנות המחין, הצריך יותר להתיגע ולילך רחוק לקבץ את המן. אבל כל אלו שזכו לגלוי כזה, שהכל לכל אלקות גמור הוא, המן הגיע לפני פתח ביתו. וזה היה בששת ימי החל, מה שאין בן ביום השבת לא ירד מן, אלא בערב שבת ירד שפע כפול — לחם משנה, כי יום השבת, אז הוא עצם גלוי אלקות, ואז אין שום עבודה, ואין שום פעלה גשמית. לזאת מי שזוכה לשמור שבת, והוא שמח כל השבת, ומתענג בשבת, זוכה שנשפע עליו שפע כפול כזה, עד שבכל ששת ימי המעשה אינו צריך להתיגע לפרנסה, אלא הפרנסה באה לתוך ביתו. לזאת, בני

ובנותי היקרים! אם יש לכם חסרון פרנסה, זהו בא רק מחמת חלול שבת, ואף שאתם אומרים, שהנכם שומרים שבת, ואף-על-פי-כן עוברת עליכם עניות ודחקות, קטנות ומרירות, מכרח הוא שבמקום כלשהו או בנקדה כלשהי אינכם מדקדקים על הלכות שבת, ואינכם מודעים להלכות מסימות. לזאת עליכם לחזור על הלכות שבת כל יום ויום, כי שבת היא יסוד ביהדות, כי קדשא ברין הוא מתגלה ביום השבת, כמו שמוכא (זהר ח"ב פח): שבת שמא דקדשא ברין הוא ההיא דשלים מכל סטרוי; בשבת מתגלה אורו יתברך למעלה ולמטה. ואם אדם נזהר ולומד בכל יום יום כמה הלכות מהלכות שבת, נוכח לראות, שישנם הרבה דברים שמוזלזל בהם, ולכן לא בחנם שצריך להתיגע לפרנסתו, כי מחלל שבת, בר מינן. וכן אדם שאין לו שלום-בית, זהו מחמת שכוועס בשבת, ואינו שש ושמח ב"גדלת השבת", על-כן סובל כל ימות השבוע. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים לעשות סוף וקץ לכל צרותיכם, תתחילו לשמר שבת, ותשמחו בה כל ששת ימי השבוע, ותספרו את הימים: 'היום יום ראשון בשבת-קדש', 'היום יום שני בשבת-קדש' וכו'.

וּכְשֶׁתִּמְתֵּינוּ וּתְצַפּוּ וְתִשְׁתַּוְּקוּ כָּל הַשָּׁבוּעַ לְיוֹם
הַשַּׁבָּת, יִתְגַּלֶּה עֲלֵיכֶם אֹר הַשַּׁבָּת בְּגִלּוֹי נֹרָא
וְנִפְלָא מְאֹד, וַיִּמְתְּקוּ מִכֶּם כָּל הַדֵּינִים, וְתִמְשִׁיכוּ
עֲלֵיכֶם אֹר הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא, שְׁזֵה הַשִּׁפְעַ בְּרַכָּה
וְהַצְּלָחָה לְאָדָם; אֲשֶׁר־מִי שֶׁמְכַנֵּס דְבוּרִים אֱלוֹ
לְתוֹךְ לְבוֹ, וּמְקַיֵּם בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת, שְׂאֵז לֹא
יִחְסֹר לוֹ כְּלוּם, אֲשֶׁר־לוֹ!

תם וּנְשִׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

מִכְתָּב הַעֵתָק מֵהַסֵּפֶר הַנִּפְלֵא שׁו"ת "אֲשֶׁר בַּנְּחָל"

הַמְדַבֵּר מֵגְדֵלַת הַשַּׁבָּת

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי — עֶרְב־שַׁבַּת־קִדְשׁ
לְסֻדָּר כִּי תֵבֵא ה'תשל"ז.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה
מִמֵּי הַנְּחָל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ...
נְרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רְאֵה לְחֻזֵק עֲצָמְךָ בְּיֹתֵר עִם כָּל הַנְּקֻדּוֹת
הַטּוֹבוֹת שֵׁישׁ בָּךְ. וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל, שְׂאֵתָה זֹכָה
לְשֹׁמֵר שַׁבַּת־קִדְשׁ, וּמִי שֶׁשָּׂמַח כָּל הַשַּׁבָּת, מִבְּטָח
לוֹ שֶׁמְכַפְּרִין לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו, וְאִפְלוּ אֵין בְּיָדוֹ
רַק שְׂמִיחַת גְּדֵלַת הַשַּׁבָּת, זֶה כָּבֵר מִסְפִּיק שְׂתַגֵּן עָלָיו
מִכָּל הַמִּזִּיקִים. וְלִכֵּן אֶף שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ מֵהַ שְׁעוֹבֵר
וְכוּ', כִּמוֹ שְׂאֵתָה מְאֲרִיךְ בְּמִכְתָּבְךָ, עִם כָּל זֹאת רְאֵה

רק לשמח כל השבת. ובפּרטיּוּת שאתה זוכה לתחב את ראשך בין אנשי שלומנו היקרים, ואתה בא בכל סעדה שלישית, שאז לומדים בצותא "לקויטי-מוהר"ן", אשר אין למעלה מזה, כי כשמתחברין מנין אנשים, ובפּרטיּוּת בעת סעדת רעוא דרעוין, אמר הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, שאפלו מלאך מיכאל אינו יכול לעמד שם. ולכן תהיה רגיל להיות בצותא עם אנשי שלומנו היקרים בכל סעדה שלישית, ותשיר ביחד עמם את כל סדר הזמירות, וכן תשמע שעור בספרו של רבנו ז"ל, אשר אין ערך אליו, ואז תהיה לך התחזקות על כל ימי השבוע.

מה אמר לך, בשבת נתגלה אור נפלא כזה, שיכולים להחיות עצמו עם האור הזה, עד שתשאיר ההארה על כל ששת ימי החל. ובאמת רבנו ז"ל אמר (לקויטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ב') אשר צריכים להמשיך את אור השבת לששת ימי החל, הארת עולם הבא בעולם הזה, אשר אין עוד תענוג יותר גדול מזה; כי בששת ימי החל האדם שרוי בעצבות ובדחוקות וכו' וכו', אך בשבת מאיר האור האין סוף בגלוי נפלא, שמשם נמשכת השמחה

וְהִרְחַבְתָּ בֵּית וְכוּ', וְעַל-כֵּן אֲשֶׁר־מִי שֶׁמְמַשֵּׁיךְ אֶת
הָאֵרֶת הַשַּׁבָּת לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִרְגִּישׁ
אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ תָּמִיד, אֲשֶׁר זֶה עֶקֶר הַתַּכְלִית
שֶׁאָדָם נִבְרָא בְשַׁבִּילָהּ — לְהַכִּיר אֶת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרֵךְ
שְׁמוֹ, וְלִהְיוֹת דְּבוּק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

הַעֲקָר בְּרַח לָךְ אֱלֹוֵי יִתְבָּרֵךְ, וְתִדַּע שֶׁהַכֹּל
מְשֻׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַת פְּרֻטֵי פְּרֻטֵי, עִם מִי שֶׁאֲתָה צְרִיךְ
לְהַפְגִּישׁ, וּמִי צְרִיךְ לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ לְעֹזֵר לָךְ וְכוּ'. וְלִכֵּן
בְּרַח לָךְ מֵעֲצָבוֹת וּמִמְרָה שְׁחוֹרָה. זְכוֹר, כִּי אֵין לָנוּ
בְּעוֹלָמְנוּ רַק הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא אֵין סוּף
בְּרוּךְ הוּא, וּמָה וְלָמָּה לָנוּ לְדַאֵג דְּאֵגַת חֲנָם? !

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הפללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן
*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרו בכל יום
*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל פי חסיתי בך: ב אמרת ליהנה ארני אתה טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפציכם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיד נסביהם מדם ובל אשא את שמותם עלי שפתי: ה יהנה מנת חלקי וכסי אתה תומיד גורלי: ו תבלים נפולוי בנעמים אה נחלת שפרה עלי: ז אברך את יהנה אשר יעני אה לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהנה לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט: ט לבן | שמח לבי ונגל כבודי אה בשרי ישכן לבטח: י כי | לא תעוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי־פֶשַׁע בְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי־
 אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי־
 הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמִי בְּשֹׁאֲנֵתִי כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה
 תִּכְבֵּר עָלַי יְדָךְ נִחְפָּף לְשֹׁדִי בְּחֶרְבְּנִי מִיּוֹן סֵלָה: ה חֲטָאֵתִי
 אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה
 וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאֵתִי סֵלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֹסֵד |
 אֱלֹהִים לְעַת מַעַל רַק לְשִׁמְךָ מִים רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אָתָּה |
 סֵתֵר לִי * מַצֵּר תִּצְרֵנִי רְנִי פִלַּט תִּסּוּבְּנִי סֵלָה: ח אֲשַׁבְּחֶךָ |
 וְאוֹרֶךְ בְּדֶרֶךְ־וַיֹּו תִלְךָ אֵינְעָה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ | כְּסוּס
 כְּפֶרֶד אִין הַבַּיִן בְּמַתְגַּוְרָסָן עֲדִיז לְכֹלָם כֹּל קָרֵב אֱלֹהִים:
 י רַבִּים מִכְּאוּבִים לְרִשָּׁע וְהַבּוֹטָח בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנּוּ:
 יא שְׂמַחוּ בִּיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצָח מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם
 רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּתִּיָּהוּ וְאֲשֶׁר
 בְּאָרְצוֹ וְאֶל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבּוֹ: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִד
 כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַפִּכֵת בְּחֵלּוֹ: ה אֲנִי־אִמְרֹתִי יְהוָה חֲנִנִי רַפְּאָה
 נַפְשִׁי כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מֵתִי יָמוּת וְאָבֵד
 שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹתִי | שְׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבִּץ־אֶזְנוֹ לוֹ יֵצֵא
 לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחְשׁוּ כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחַשְׁבוּ רָעָה
 לִי: ט דְּבַר־בְּלִיעַל יֵצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם:
 י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמֶי הַגָּדִיל עָלַי
 עֵקֵב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנִנִי וְהַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: יב בּוֹאֵת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקור"מ ח"א סי' ריג)

יִדְעָתִי בִּי־הַפְּעֵת בִּי בִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי
תִּמְכַּת בִּי וּתְצַיְבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנֵּי־קִרְחָ: ב פֶּאֱיֵל תַּעֲרֹג עַל־אֶפְיָקִי־
מִים בֶּן נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֱלֹהִים: ג צְמֵאָה נִפְשֵׁי |
לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתִי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֵי אֱלֹהִים: ד הִי־תְהִלְתִּי
דְּמַעְתִּי לְחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאָמַר אֵלֵי כָל־הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:
ה אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי בִי אֶעֱבֹר | בְּסֶף אֲדַדֵּם
עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹנֵנִ:
ו מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶי אֱלֹהִים וְתִתְהַמֵּי עָלַי הוֹחֵלִי לְאֱלֹהִים בִּי־עוֹד
אוֹדְנִי יְשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי עָלִי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל־בֶּן אֲזַכְּרֶךָ
מֵאֲרִיז יִרְדֵּן וְהַרְמוֹנִים מֵהַר מְצַעֵר: ח תְּהוֹם־אֵל־תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרֶיךָ וְנִלְיֶיךָ עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם | יִצְוֶה
יְהוָה | חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלָה לְאֵל חַי: י אוֹמְרָה |
לְאֵל סֹלְעֵי לְמַה שִׁכַּחְתִּנִּי לְמַה־קָּדַר אֱלֹהֶיךָ בְּלַחֲזֵן אוֹיֵב:
יא בְּרַצַּח | בְּעֲצָמוֹתֵי הַרְפוּנִי צוּרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָל־הַיּוֹם אֵיךְ
אֱלֹהֶיךָ: יב מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶי אֱלֹהִים וְתִתְהַמֵּי עָלַי הוֹחֵלִי
לְאֱלֹהִים בִּי־עוֹד אוֹדְנִי יְשׁוּעַת פָּנֵי וְאֱלֹהֵי:

נט א לְמַנְצַח אֱלֵי־תִשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־חֲבִית לְחַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאִיבִי | אֱלֹהֵי מִמְתַּקְמָמִי
תִּשְׁנַבְּנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֲנִי וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד בִּי
הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגֹרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתֵי
יְהוָה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוּן וַיִּכְוֶנְנִי עֵוֶה לְקִרְאָתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה
יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיְצָה לְפָקֵד כָּל־הַגּוֹיִם
אֶל־תִּדְחֵן כָּל־בְּרֵי אֲנִי סְלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרְבִי יִחַמוּ כְּכֶלֶב

וּסֹבְבוּ עִיר: ח הִנֵּה | יִבְעֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם
 כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עֹז
 אֱלֹהֶיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֶי יִקְדְּמֵנִי
 אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרִי: יב אֱלֹהֵי־תַהֲרִימֵנִי | פֶּן־יִשְׁכַּחוּ עַמִּי הַנִּיעֵמוֹ
 בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּגְנוֹ אֲדָנָי: יג חֲטֵאת־פִּימוֹ דַּבַּר־שִׁפְתֵימוֹ
 וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֱלֹהִים וּמִפֶּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בְחִמָּה כִּלָּה
 וְאִינָמוֹ וַיִּדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשַׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סְלָה:
 טו וַיִּשְׁבוּ לְעָרֵב יָחֲמוּ כִּכְלָב וּסֹבְבוּ עִיר: טז הִמָּה יִבְעֹן
 לְאַכֵּל אֶסֶל־אִישׁ וְיִשְׁבְּעוּ וְיִלְיָנוּ: יז וְאִנִּי | אֲשִׁיר עֹדָה וְאֶרְגֵּן לְבַקֵּר
 חֲסָדֶךָ כִּי־הוֹיֵת מִשְׁגָּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָרָתִי: יח עֹז אֱלֹהֶיךָ
 אֲזַמְרָה כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדֶי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל
 אלהים ואצעקה קולי אל־אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגדה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחות שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם־לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא־יסיה
 לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו נמר אמר לדר ודר:
 י השבח חנות אל אם־קפיץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חליתי
 היא שנות זמין עליון: יב אזכור מעללי־יה כִּי־אֲזַכְרָה מִקִּדְּמָה
 פְּלִאָה: יג והגיתי בכל־פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרכך מי־אל גדול כאלהים: טו אתה האל

(* באמרו אל אלהים תכווין המלוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עז: טז גאלת בזרוע עמך בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוך מים | אלהים ראוך מים יחילו אף
 ירזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 הצעיר יתהלכו: יט קול רעמך | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרגש הארץ: כ בים דרךך ושביך במים רבים
 ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה הוית לנו
 בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דבא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך ביום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כהציר יחלה:
 ו בבקר יציון וחקף לערב ימולל ויבש: ז כי-כלינו באפך
 ובחמתך נבקחנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך כלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהבם עמל ואון כירנו חיש ונעפה: יא מי-יודע עו אפך
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו כן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שבענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמהנו כימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך ותדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו כוננה
 עלינו ומעשה ידנו כוננה:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התהללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו
 ומשפטיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו: ז הוא
 יהוה אלהינו בכל הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו דבר
 אזה לאלה דור: ט אשר ברית את אברהם ושבועתו לישחק:
 י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא לאמר לך
 אתן את ארץ כנען חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר
 כמעט ונרים בה: יג ויתחלכו מגוי אל גוי מממלכה אל עם
 אחר: יד לא הניח אדם לעשקם ויוכח עליהם מלכים:
 טו אל תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב
 על הארץ כל מטה להם שבר: יז שלח לפניכם איש לעבד
 נמפר יוסף: יח ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: יט עדעת
 בא דברו אמרת יהוה צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו משל
 עמים ויפתחהו: כא שמו אדון לביתו ומשל בכל קנינו:
 כב לאסר שריו בנפשו וזקניו יחכם: כג ויבא ישראל מצרים
 ויעקב גר בארץ חם: כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצרים:
 כה הפך לבם לשנא עמו להתנפל בעבדיו: כו שלח משה
 עבדו אהרן אשר בחר בו: כז שמו גם דברי אתו ומפתים
 בארץ חם: כח שלח חשף ויחשף ולא מרו את דברו: כט הפך
 את מימיהם לדם וימת את דנתם: ל שרץ ארצם צפרדעים
 בחרי מלכיהם: לא אמר ויבא ערב כנים בכל גבולם: לב נתן
 גשמים ברד אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם
 וישבר עץ גבולם: לד אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר:
 לה ויאכל כל עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: לו ויך
 כל בכור בארצם ראשית לכל אונם: לז ויוציאם בכסף
 ויהב ואין בשבטיו כושל: לח שמת מצרים בצאתם כי נפל
 פחדם עליהם: לט פרש עגן למסד ואש להאיר לילה:

מ שאל ויבא שְׁלוֹ וְלָהֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פתח צור ויזוכו
 מים הלכו בציות נהר: מב כי־זכר את־דבר קדשו את־
 אברהם עבדו: מג ויזאא עמו בששון ברנה את־בחי־ו:
 מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים יירשו: מה בעבור |
 ישמרו חקיו ותורתיו וינצרו הללויה:

קלז א על־נהרות | בכל שם ישבנו גם־כבינו בוכרנו
 את־ציון: ב על־ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי
 שם שאלנו שובנו דברי־שיר ותול־לינו שמחה שירו לנו
 משיר ציון: ד איה נשיר את־שיר־יהוה על אדמת נכר:
 ה אם־אשכחה ירושלים תשכח ימיני: ו תדבק לשוני | לחכי
 אם־לא אזכרי אם־לא אעלה את־ירושלים על ראש
 שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדם את יום ירושלים האמרים
 ערו | ערו עד היסוד בה: ח בת־בבל השדודה אשרי שישלם
 לך את־גמולך שנמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפיץ את־על־ליך
 אל־הסלע:

קנ א הללויה | הללו־אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו:
 ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
 שופר הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו
 במנים וענב: ה הללוהו בצל־צלי־שמע הללוהו בצל־צלי
 תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
 ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם
 יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים וישועם כי חסו בו: